

ALEX AHNDORIL

LARS KEPLER SE VRACÍ NA MÍSTO ČINU POD NOVÝM PSEUDONYMEM

HOST

AŽ NAJDU KLÍČ

PŘELOŽILA KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

ALEX AHNDORIL

BRNO 2023

AŽ NAJDU KLÍČ

Jag kommer att hitta nyckeln

Copyright © Alex Ahndoril, 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover illustration © Ola Larsson

Translation © Karolína Kloučková, 2023

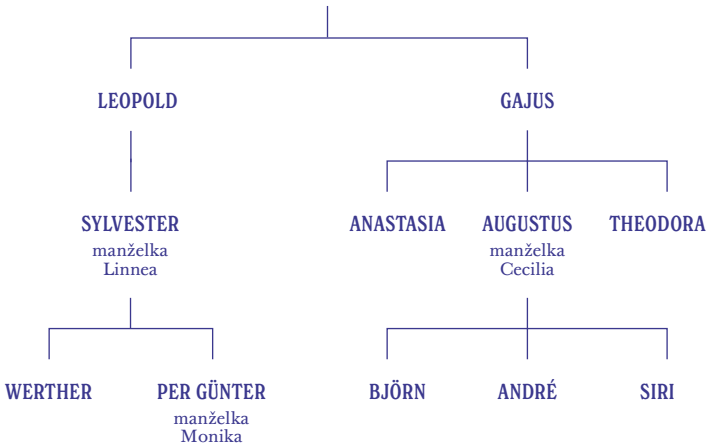
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1919-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1920-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1921-7 (MobiPocket)

MANNHEIM MOTT

„Posádka a všech tři sta šedesát dva pasažérů patrně zahynulo při pádu letadla v Rumunsku. Plně obsazený letoun na trase z Ankary do Hamburku ztratil výšku třicet minut po vzletnutí a zřítil se nedaleko Biczské soutěsky v severovýchodní části Rumunska. Jednalo se o Boeing 747 patřící německé společnosti Lufthansa. Podle informací ministerstva zahraničí bylo na palubě pět švédských občanů.“

JEDNA

Julie neměla tušení, že už brzy dostane do rukou hádanku, jež bude vyžadovat veškeré její schopnosti, případ, který nejspíš nedokáže vyřešit bez pomoci.

Seděla sama v dubnovém slunci na zahrádce restaurace vedle Östermalmské tržnice.

Elektrická koloběžka pohozená v nepořádku u odpadkového koše tu a tam zapípala.

Ráno, když byla Julie nalíčená, se vždycky naklonila k zrcadlu, aby opatrně pozdravila svou maminku.

Měla její světlé obočí a smutné, tmavozelené oči, plné rty a rovný nos. Když jí do světlých vlasů zasvítilo slunce, pokaždé získaly mírně narezlý odstín.

Minulý týden oslavila třiatřicáté narozeniny a věkem tak svou matku překonala.

Ten den si vzala volno a za zataženými závěsy jenom seděla v posteli a četla novou americkou studii o krevních skvrnách a stopách.

V jednom z popisovaných případů se kulka rozštípla o žebro a vyšla z těla dvěma výstupními otvory.

Julie nechala poslíčka, aby květiny od Sidneyho položil na chodbě, a počkala, dokud za ním nezaklaply domovní dveře. Potom kytici z chodby zvedla a vložila do vázy.

Pokaždé pětadvacet rudých růží.

Trochu jí to zlepšilo náladu, ale když Sidney večer zavolal, zakázala si hovor přijmout. Nechtěla se rozplakat, nechtěla ho prosit, aby přijel, protože věděla, že by to určitě udělal.

Přijel by a utěšil ji.

Ale žádonit o soucit pro ni bylo nesnesitelné. Navíc soucit není to, co od něho potřebuje. A tohle uvědomění si dala k narozeninám jako ten nejlepší dárek.

Teď měla plán, cíl.

Věděla, že Sidneyho lásku nikdy zpátky nezíská, ale na jednu měla jasně před očima, jak v budoucnu společně pracují, každý sedí u svého psacího stolu, zajdou spolu na oběd a dlouho do večera podrobně diskutují o jednotlivých případech.

Náhle nějaký bezdomovec, který kolem zahrádky tlačil přeplněný nákupní vozík, uvízl v lešení, začal si pro sebe něco mumlat a rozčileně máchal rukama.

Julie si zastrčila pramínek vlasů za ucho a pokračovala v jídle, přestože začínala být přejezená.

Objednala si kambalu vařenou v páře s holandskou omáčkou, bílým chřestem a sekanými kapary.

Paprsky procházející skleničkou vychlazeného vína Sancerre vrhaly na stůl zářivý odlesk.

Nad Stockholmem přelétalo letadlo.

Julie odložila příbor, nenápadně si zakryla uši a čekala, dokud dunění motorů neutichne. Přiměla se nezdvihnout oči k bílé stopě kondenzovaných plynů na obloze.

Po chvíli si nad svým počínáním povzddechla, vzala do ruky mobil, zahleděla se do týdenního kalendáře s navazujícími schůzkami a velkou bezpečnostní analýzou na katedře fyziky vesmíru a plazmatu na Královské technic-

ké univerzitě. U vedlejšího stolku seděli dva třicátníci v přiléhavých oblecích a lesklých polobotkách, každý se sklenicí piva.

Julie koutkem oka postřehla, že jeden z nich se tu a tam pokouší zachytit její pohled. Zastrčila mobil do kabelky, mávla na číšníka, a když platila, bezděčně pohlédla do mužových světlemodrých očí. Neodvrátil se a usmál se tak svůdně a hravě, že nemohla jeho úsměv neopětovat.

Vzala svou stříbřitou hůlku opřenou o vedlejší stůl, s její pomocí vstala a viděla, jak muž na lících zrudl a stočil pohled stranou.

Julie vyšla ze zahrádky restaurace a vydala se přímo přes náměstí do ulice Storgatan.

Z některých úhlů pohledu byla opravdu krásná, takže už nesčetněkrát zažila, že s ní někdo začal flirtovat, ale jakmile se změnilo světlo nebo si odhrnula vlasy zakrývající tvář, dotýčný toho hned zase nechal.

Občas o takových situacích vtipkovala, ale ve skrytu duše pokaždé doufala, že někdo na její hůlku nebo jizvu v obličejí zareaguje trochu jinak.

Byla ještě mladá a potřebovala by se zase zamilovat.

Ve stínu před kostelem to chvilku rozdýchávala a pak pokračovala až k domu číslo 15 v ulici Styrmansgatan.

Na dveřích byl připevněný mosazný štítek s nápisem *Detektivní kancelář Starková*.

Julie opřela svou na míru vyrobenou hůlku o zeď. I s ergonomickou rukojetí byla odlitá z jediného kusu slitiny titanu a nakonec dole opatřená tlumicí patkou z černé gumy.

Našla klíče, odemkla, vešla do domu a vypnula alarm.

V zrcadle v předsíni její jizva vypadala, jako by ji někdo nakreslil bílou tužkou: svislá čára vedoucí přes celou

polovinu obličeje od čela, vnějším okrajem pravého obočí až dolů k linii brady.

Chladnější vzduch uvnitř kanceláře byl prosycený vůní starého dřevěného nábytku, knih a kůže.

Julie odložila kabelku na psací stůl, otevřela okna rozdělená na malé tabulky a vedoucí do vnitřního dvora plného zeleně, přešla do kuchyně a připravila si dvojité espresso.

Celých sedm let, kdy byli se Sidneym manželé, se jmenovala Julie Mendelsonová. Po rozvodu se však vrátila ke svému dívčímu jménu Starková, jež se podařilo dohledat od jejího otce až k dávnému předkovi, vojáku Larsi Starkovi, který se narodil v roce 1761.

V období prázdnoty po Sidovi, kdy ji zaplavoval pocit, že celý její život je nějaký omyl, se rozhodla skončit s prací tajemnice krajského soudu ve Stockholmu.

Při práci u soudu v sobě objevila jistou schopnost číst v lidech. Během každého soudního procesu, u něhož se děla, narůstala její netrpělivost z neschopnosti soudců odhalit pravdu.

Jako tajemnice nemohla jen tak vstát a ujmout se slova, přestože jí pokaždé bylo jasné, co se stalo a proč k trestnému činu došlo.

Vedle vycvičeného logického uvažování měla Julie zvláštní schopnost, že v některých situacích dokázala naprosto dokonale soustředit pozornost. Když k tomu došlo, měla pocit, jako by se čas zpomalil jako před smrtí a věčností — a v těchto mimořádných okamžicích stačila postřehnout takové detaily a výrazy tváře, jaké většině ostatních lidí unikají.

Nebyla to samozřejmě žádná nadpřirozená schopnost, jenom cosi souvisejícího s její psychickou křehkostí.

Kdysi dávno, dlouho předtím, než se vůbec seznámila se Sidem, se jí celý život úplně rozpadl, roztříštil se jako sklenička vína, která dopadne na kamennou podlahu, a když Julie ty střepy sesbírala, už to nebylo jako dřív.

Bylo to převážně horší, i když ne úplně ve všem, říkala si.

Snad se tou myšlenkou chtěla jen utěšit, pokusit se najít smysl tam, kde žádný není.

Práce u soudu ji bavila, ale po rozvodu začala snít o tom, že by se stala kriminální komisařkou norrmalmské policie, stejně jako Sidney. Věděla však, že ji na policejní akademii nikdy nevezmou.

S jejím tělem to bylo až příliš komplikované.

A tak si otevřela vlastní detektivní kancelář.

Nejčastěji si ji lidé najímali kvůli obyčejným nevěrám, prověřování minulosti budoucích zaměstnanců na citlivých pozicích, podezření z krádeží ve firmách — ale tu a tam se objevila i záležitost, která vyžadovala veškeré její analytické schopnosti.

Julie si vzala hrnek s kávou, vrátila se do kanceláře a cestou se podívala na svoje staré poškrábané hodinky.

Zdálky k ní doléhalo dunění pneumatického klavíra.

Zapnula počítač, a právě když se chystala posadit k psacímu stolu, ode dveří se ozval zvonek.

Nahlédla do diáře. Žádnou schůzku domluvenou nemá. Přesto si vzala hůlku, vyšla do chodby a otevřela dveře.

Na chodníku stál vysoký padesátník s úplně bílými vlasy. Na sobě měl béžový baloňák a pod ním námořnický modré sako, světlé oblekové kalhoty a hnědé polobotky.

„Dobrý den, jmenuju se Per Günter Mott. Nemám do-
mluvenou schůzku, ale... říkal jsem si...“

Odmlčel se a třesoucí se rukou si uhladil vlasy.

„O co se jedná?“ zeptala se Julie.

„Rád bych vás požádal...“

„Pojďte dál...“

„Říkejte mi PG.“

„Tady si můžete odložit.“

Julie ustoupila, aby muži nestála v cestě. Těžko snášela jakýkoli tělesný kontakt a z doteku holé kůže na kůži mohla dostat i panickou ataku.

Muž překročil práh, rozhlédl se a potom si sundal tenký plášť.

Byl štíhlý a bylo na něm cosi chlapecky zranitelného, jako by si ještě neuvědomoval vlastní stárnutí.

Julie mu ukázala ke kanceláři a pokynula mu, aby se posadil na pohovku.

Sako měl na zádech zmačkané, jako by seděl několik hodin ve vlaku nebo v autě.

„Dáte si kávu? Čaj? Vodu?“ zeptala se.

„Díky, nic nepotřebuju.“

„Kdybyste si to rozmyslel, stačí říct.“

Julie sledovala, jak muž přejíždí očima po místnosti, než se odhodlá jí povědět, kvůli čemu přišel.

„Než přejdu k věci, musím vědět, jestli jste vázána mlčenlivostí,“ řekl a zhluboka se nadechl.

„Naprosto, a to bez ohledu na to, jestli mě svou zále-
žitostí nakonec pověříte nebo ne.“

„Takže nesmíte nikomu říct, co vám tu případně povím
nebo ukážu?“

„Ne.“

Krátce zabubnoval prsty na područku pohovky.
„Ani policii?“
„Ne, ani policii,“ odpověděla Julie klidně.

DVA

Julie vzala z psacího stolu zápisník a tužku a posadila se do křesla naproti svému návštěvníkovi. Neuniklo jí, že se mu čelo začíná lesknout potem a že se mu chvěje ruka, kterou nyní zasunul do vnitřní kapsy saka.

„Dobře. Tak se podívejte na tuhle fotku,“ řekl a položil před ni na stůl svůj telefon.

Když si mobil přitáhla k sobě a pohlédla na snímek pořízený předchozího dne pozdě večer, konkrétně ve 23.25, návštěvník byl nervozitou celý stažený.

Telefon byl nastavený tak, že se nedalo poznat, kde byla fotografie pořízena.

Blesk fotoaparátu ozářil muže sedícího na betonové podlaze. Opíral se o cihlovou zeď a v klíně mu spočívaly spoutané ruce.

Kostkovaná košile se mu vyhrnula nad vypouklé břicho a kalhoty měl ve slabinách zřasené. Hlavu mu zakrýval jutový pytel z jedné strany nasáklý krví, která muži stékala po hrudi a bříše až mezi roztažené nohy. Na podlaze pod ním se tvořila velká tmavá kaluž.

Z nedokonale ostré fotografie se nedalo poznat, jestli už se krev začala srážet.

„Tuhle fotku jsem dneska ráno našel mezi ostatními ve svém mobilu,“ začal PG s vysvětlením. „Nevím,

kde se tam vzala... proto jsem za vámi přišel, rovnou jsem vyrazil, nedokázal jsem jen tak sedět doma tady s tím...“

Hlas mu selhal, potom ztěžka polkl a otřel si pot z horního rtu.

„Kdo je ten muž?“ zeptala se Julie.

„Nevím, nechci hádat, opravdu tomu nerozumím,“ řekl a pevně sepnul ruce.

„Vůbec netušíte? Tu fotku někdo pořídil včera večer před půlnocí.“

PG byl bledý a vypadal zmučeně.

„Já... no prostě... někdy piju... A někdy, když piju, tak je to trochu moc.“

„Aha.“

„Tak moc, že mívám výpadky paměti... i několik hodin jako by úplně zmizelo.“

„A to se vám přihodilo i včera?“

„Asi ano, protože jsem si k obědu vzal padesát miligramů ataraxu, což je celkem hloupé, když člověk pije... ale zkrátka nezvládám atmosféru v naší firmě,“ řekl Per Günter Mott a klouby na ruce si promnul obličej. „Každopádně... teď se bojím, jak určitě chápete, že jsem tomu muži ublížil já.“

„Máte sklon k agresivitě, PG?“

„Ne, to si nemyslím... teda, mám spoustu chyb, dělám spoustu chyb, ale sklon k násilí nemám... nebo doteď jsem neměl, pokud vím.“

„A existují nějaké známky toho, že byste tomu muži mohl ublížit vy?“ zeptala se Julie.

„Jak to myslíte?“

„Krev... stopy po potyčce na vašem těle, potrhané oblečení...“

„Ne, nic takového... ale ta fotka, vždyť je to moje fotka, můj telefon... Ukázal jsem jí manželce a ta mi řekla, že bych měl okamžitě jít na policii... Asi je to pravda, ale radši jsem šel sem... Chtěl bych vás tím pověřit a počkat, na co přijdete, než se rozhodnu, co budu dělat dál.“

Julie na okamžik pocítila v břiše netrpělivé šimrání. Srdce se jí rozbušilo rychleji. Sklopila oči k hodinkám, které patřilyvaly jejímu otci, v poškrábaném sklíčku uviděla odraz lustru a červená vteřinová ručička se zpomalila.

Tik... tik... tik...

Pohybovala se čím dál pomaleji, až se rozechvěle zastavila úplně. Její stín spočíval na číselníku jako šedá nitka, vedoucí šikmo k římské devítce.

Julie pomalu zvedla oči a mezi částčkami prachu plujících vzduchem pohlédla na svého budoucího klienta.

Vodorovné vrásky na jeho čele se prohloubily.

Bílé vlasy měl ostříhané nakrátko a sčesané na pěšinku ke straně. Pod jedním okem měl zežloutlou modřinu, jako by si promnul oči až moc silně.

Když sevřel rty, aby vypadal rozvážně, lehce se mu zatřásla brada.

„Co hodláte udělat?“ uslyšela Julie sebe samu.

„Manželka byla hodně vyděšená, když jsem jí tu fotku ukázal... Ví, že bych nedokázal žít s vědomím, že jsem zabil člověka. To je prostě vyloučeno.“

„Ne,“ zašeptala Julie a uvažovala nad odevzdaným tónem mužovy poslední věty.

„Když přijdete na to, že jsem tomu muži ublížil já, pak přijmu svůj trest,“ řekl s očima upřenýma na své levé zápěstí.

Sledovala jeho pohled a viděla obě rovnoběžné žíly i modré tepny prosvítající bledou kůží a napadlo ji, jestli si Per Günter — pokud se ukáže, že je vinen — hodlá vzít život.

„Váš trest?“ zopakovala po něm.

Tělo jí znovu ztěžklo a vteřinová ručička se opět dala pomalu do pohybu. PG si trochu popotáhl rukáv košile a zvedl k ní oči.

„Ano, tak uvažuju... ale zároveň, nechci být přece potrestaný za zločin, který spáchal někdo jiný... proto jsem nešel rovnou na policii... Naše rodina je poměrně známá, přinejmenším v Sundsvallu a v lesnické branži... jsme starý lesácký rod, majitelé Mannheimu.“

„O tom jsem slyšela,“ přikývla.

„Ano, to...“

Julie otevřela kabelku a nasadila si tenké kožené rukavice, protože pochopila, že tento muž si smlouvu, kterou mu za chvíli podá, pročítat nebude. PG podepíše papíry bez rozmýšlení a pak si s ní bude chtít potřást rukou. Očividně je to obchodník zvyklý na rychlé rozhodování a nedokáže snést pomyšlení, že nad ním visí takový Damoklův meč.

„Vy jste sem přijel až ze Sundsvallu, abyste mě tou záležitostí pověřil...“ pronesla pomalu.

„Četl jsem o tom případu porcelánových dětí.“

„Aha.“

Julie před dvěma lety vyřešila případ, o němž se opravdu hodně psalo. Od té doby se jí začaly hrnout prestižní a dobře placené zakázky. Vydělávala tolik, že se zanedlouho mohla přestěhovat ze svého dvoupokojového bytu ve Farstě na exkluzivní adresu. Vzala si hypotéku

a koupila kancelář i s částí domu s vlastním vchodem ze společné chodby.

„Jenom ještě poslední otázku, abych tomu líp porozuměla,“ řekla. „Kde jste měl dnes v noci mobil?“

„Zapomněl jsem si ho v jídelním sále — včera večer jsme měli velkou večeři, které se zúčastnili všichni akcionáři.“

„A myslíte si, že ho mohl použít někdo jiný?“

„Právě v to doufám,“ odpověděl Per Günter opatrně.

„Protože když chcete jenom fotit, nemusíte použít odemkací kód,“ dodala Julie.

„Přesně to říkala i moje žena,“ přikývl.

„Máte nějakou představu o tom, k čemu bych měla ve vyšetřování dospět?“

„Jestli se jedná o vraždu, tak musím vědět, kdo je vrah, i kdyby se ukázalo, že jsem to byl já... a kromě toho potřebuju zjistit, proč se ta fotografie v mém mobilu ocitla.“

„Rozumím.“

„Samozřejmě doufám, že jsem nevinný, že to všechno je jen nějaký omyl... a pochopitelně doufám, že ten člověk na fotce není nikdo, koho znám... ale hlavně musím vědět, o co se jedná.“

„Chcete tedy, abych zjistila pravdu,“ konstatovala Julie a viděla, že PG na chvíli stiskl čelisti.

Potom vstala, přešla k psacímu stolu, ze zásuvky vytáhla smlouvu, zasunula ji do průhledných desek s logem své detektivní kanceláře a položila ji před něj.

„Navrhuju, abyste si přečetl smlouvu — je to standardní smlouva —, a pokud si budete přát, abych zahájila vyšetřování, tak se sem vraťte.“

„Nepotřebuju to číst,“ řekl PG, vytáhl pero, nalistoval poslední stranu a smlouvu podepsal. „Tohle se nedá

odkládat. Chci, abyste přijela k nám na sever do Mannheimu už zítra, jestli je to možné.“

„Zítra?“

„Ano... jestli je to možné,“ zopakoval.

„Pokusím se to zařídit.“

„Budou tam všichni, kdo se té večere zúčastnili.“

„Potom bych ráda začala tím, že si promluvíím s každým zvlášť,“ odpověděla Julie.

„Výborně.“

Per Günter si zastrčil pero zpátky do náprsní kapsy saka, vstal z křesla a napřáhl k ní pravici.

TŘI

Jakmile PG z kanceláře odešel, Julie se vrátila k psacímu stolu a stáhla si rukavice. Rozechvívala ji radost, že se jí zničehonic naskytla možnost přiblížit se o krůček blíže k Sidovi.

V duchu si začala připravovat úvodní slova, ale uvědomila si, že ji to jen znervózňuje. Vytáhla tedy z kabelky telefon, potěžkala ho, pomalu procházela kontakty, špičkou prstu se zlehka dotkla jeho jména a pak naslouchala vyzváněcímu tónu.

„Ano, tady Sidney.“

„Promiň, že ti volám v pracovní době, ale...“

Odmělčela se a ztěžka polkla. Příliv se náhle stáhl. Nešlo to, nebyla připravená slyšet jeho hlas tak zblízka.

„Julie? Stalo se něco?“

„Ne, jen jsem chtěla... Děkuju za květiny.“

„Zkoušel jsem ti volat.“

„Vážně?“

Její rozhoupaná náušnice tūkala do displeje. V pozadí se ozýval rytmický zvuk kopírky.

„Ale k věci,“ pokračovala s bušícím srdcem. „Je to zatím čerstvé, ale dostala jsem zakázku, kterou jen stěží zvládnou sama... Zítra bych potřebovala na pomoc něko-

ho s řidičákem a znalostmi kriminalistiky, ideálně policistu... a tak jsem si vzpomněla na tebe.“

„Počkej...“

„Zaplatím ti, bude to trvat zřejmě několik dnů.“

„Julie, nevím, jestli...“

„Dám ti dvojnásobný honorář,“ skočila mu do řeči.

„Já jen nevím, jestli je to dobrý nápad,“ řekl Sid.

„No, v tom s tebou souhlasím... a neptala bych se tě, kdybych tvou pomoc opravdu nepotřebovala.“

„Dobře, o co se jedná?“

Julie cítila, jak se jí třesou nohy, a tak se posadila na židli a začala mu vyprávět, co věděla o svém novém klientovi a jeho případu.

„Pověřil tím moji kancelář, protože chce vědět pravdu — a to se mi líbí,“ dodala nakonec.

V nastalé chvílce ticha Julie v telefonu slyšela svištěvé a tikavé zvuky. Před očima viděla Sida u pokerového stolku, jak rozdává karty. Jednu po druhé je nechával dopadnout na lakovanou dřevěnou desku a pak se rozhostilo ticho.

„Vlastně mám pár dnů dovolené, které bych si mohl vybrat,“ řekl Sid.

„Takže to znamená ano?“ zeptala se nadšeně.

Když hovor ukončili, Julii zmizel ze rtů těžce vydobytý úsměv a zároveň jí vytryskly slzy. Skryla obličej v dlaních, počkala, až pláč odezní, utřela si tváře, opřela se do židle, a jakmile se jí dech opět uklidnil, začala si zbrkle představovat, jak mění název na firemním štítku na *Detektivní kancelář Mendelson & Starková*.

*

Sidney Mendelson měl pravou ruku položenou na volantu. Pneumatiky dutě duněly na asfaltu. Po levé straně míjeli oplocenou trafostanici.

Odověděl „ano“ a hned druhý den, když ve dvě hodiny skončil v práci, Julii vyzvedl.

Nyní seděli vedle sebe v autě a mířili na sever.

Julie spočinula pohledem na jeho opálených prstech. Náplast na palci, do něhož se rýzl papírem, měl špinavou. V jiném životě by mu za to trochu vynadala a pak by mu ji pomohla vyměnit.

Jenže tu dobu už měli za sebou.

Teď má ale Sida u sebe a udělá všechno pro to, aby případ vyřešila, aby ukázala, jak je ve své práci dobrá, a tím ho k sobě znovu přilákala.

Nejdůležitější technika na světě, která vede ke zjištění pravdy, je velmi jednoduchá: člověk musí jen pečlivě naslouchat a poté strategicky klást otázky, jako když šachista posouvá figurky po šachovnici.

Julie se čas od času rozhodla překvapit vyslýchaného nekonvenční přímocí a někdy zase záměrně vynechala otázku, která se sama nabízela, aby vylákala na povrch hlubokou lidskou potřebu doznání.

Její nový klient má rozsáhlé výpadky paměti z onoho dne, kdy se konala firemní schůze, protože kombinoval alkohol a léčiva. Tvrdí, že začal pít už okolo poledne a mezitím si vzal padesát miligramů léku, jehož účinná látka hydroxizin tlumí úzkost a zároveň má uspávací a otupující účinek, který přetrvává po dobu nejméně dvanácti hodin.

Říká, že netuší, jak se fotografie svázaného a krvácejícího muže do jeho mobilu dostala.

Údajně neví, jestli ten snímek pořídil sám, ale Julie je od začátku přesvědčená, že PG Mott tuší, kdo ten raněný

muž je. Ale buď si tu myšlenku nedokáže připustit, anebo ji nechce vyslovit, protože si vzhledem k hlavě zakryté pytlek opravdu není jistý.

Pokud je to všechno pravda, pak je nejspíš pravdivá i další premisa: PG její detektivní kancelář pověřil vyšetřováním proto, aby se dozvěděl pravdu.

Nejedná se o pokus uniknout spravedlnosti.

Nesnese myšlenku, že by to mohl být on sám, kdo tomu muži ublížil.

Celá situace je pro něj zkrátka nesnesitelná.

Ačkoli mu totiž Julie vysvětlila, že jedinými výjimkami z povinné mlčenlivosti jsou trestné činy spáchané na dětech a terorismus, Per Günter jí odmítl fotografii ze svého mobilu předat. Jako by ve skutečnosti nechtěl připustit její existenci, jako by ten snímek toužil úplně vymazat, ale zároveň věděl, že v jeho mysli stejně zůstane, dokud on sám nebude mimo jakékoli podezření.

Julie bude na předání fotografie samozřejmě trvat, ale nechtěla svého klienta vyděsit předčasným naléháním.

Vjeli na dálniční most přes řeku Dalälven. Plynoucí voda byla hladká jako prostěradlo visící na prádelní šňůře.

Náhle kabinu vozu zalilo ostré slunce a Julie zavřela oči.

Dokud nepřejeli patu mostu, pneumatiky nepřestaly jednotvárně dunět.

Skrze zavřená víčka viděla stíny sloupů elektrického vedení, které se míhaly okolo, a potom se rozhostila tma.

Pochopila, že vjeli do dalšího tunelu tvořeného temně zeleným jehličnatým lesem, a otevřela oči.

„Každopádně jsem si vzal sedm dní volna,“ řekl Sid.

„Myslíš, že na vyšetření toho případu budu potřebovat sedm dní?“ opáčila.

„Julie... jestli ses nějak zásadně nezměnila, pak občas děláš poněkud unáhlená rozhodnutí — a neříkej, že...“

„To je součást strategie,“ skočila mu do řeči.

„A neříkej, že je to součást strategie,“ dopověděl s úsměvem.

„No, asi ne vždycky.“

„Jen jsem ti to chtěl připomenout.“

„Dobře.“

„Nemyslím to zle.“

„Ne, já vím... je dobře, že mě varuješ... přede mnou samotnou.“

„Jenže ty mě neposloucháš.“

„Ale jo.“

„Ne.“

„Budu tě poslouchat, když mi povíš, že mě chceš pozvat na večeri,“ řekla, i když věděla, že ho to uvede do rozpaků.

Za plotem, kterým byl les obehnaný, se míhaly průseky a lesácké cesty. Po nějaké chvíli Sid poznamenal, že před Hudiksvallem budou muset natankovat.

„Promiň,“ zašeptala Julie.

„Co?“

Julie nenáviděla skutečnost, že kvůli své noze nemůže sama řídit, ale z pomýšlení, že její ruka svírá láhev s vodou stojící v držáku mezi sedadly jenom pár centimetrů od Sidova stehna, se jí sevřel žaludek.

„Je to zvláštní, takhle tu sedět. V autě, vedle tebe... jako by všechno bylo jako obvykle, chtělo by se mi říct.“

„Roky plynou a člověk si nakonec zvykne na... na novou situaci jako obvykle,“ odpověděl.

„Ale jsi šťastný?“